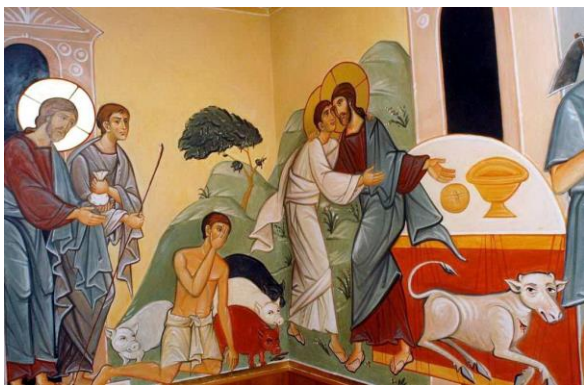

PILDA FIULUI RISIPITOR

Nici o cădere în păcat nu este un accident, ci un drum pe care păcătosul îl alege, fără să știe unde se va opri. Noi păcătuim, nu pentru că nu vrem, ci pentru că vrem, așa decidem să facem. Ce nu știm însă este că păcatul ne va duce mai departe decât ne gândim noi și ne va face să plătim mult mai mult decât suntem dispuși. Fiului risipitor nu i-a mai plăcut în casa părintească. Nu s-a mai simțit bine pentru că era prea multă disciplină. Tatăl „poruncește” tuturor, iar el n-a mai suportat să-i poruncească cineva. El voia să facă tot ce-i plăcea. Probabil că a văzut alți tineri care făceau ce voiau, și duceau o viață plină de veselie, fără nici o responsabilitate. I-a plăcut și a vrut să fie și el la fel de „liber”, independent de tatăl său. A privit viața numai dintr-un singur punct de vedere și n-a ținut cont și de ce urmează. Libertatea este bună dacă ai înțelepciunea să știi cum să o folosești. Iar dacă n-ai înțelepciune, ar fi mai bine să n-ai nici libertate. „Dă-mi partea de avere ce mi se cuvine”. Dar ce i se cuvenea lui? Ce drepturi avea el? Cu ce a contribuit el la averea familiei lui? Cu nimic. Dar credea că i se cuvine ceva și nu chiar puțin. Dar ce voia el să facă cu partea lui? Să o investească, să facă un început nou? Nu, el avea în gând un singur lucru, distracția. Dar cât poate ține distracția? Și ce urmează după distracție, cum se termină ea? La aceste aspecte nu s-a gândit el și nici nu voia să se gândească. În concepția

fiului risipitor, viața era o goană după plăceri imediate. Iar el s-a aruncat cu năvală asupra „vieții” și și-a risipit tot ce a fost mai frumos în viața lui. Unele lucruri „risipite” nu le-a mai putut avea înapoi niciodată. Toate au fost frumoase până la o vreme, dar n-au ținut mult. Nici o bogăție nu ține veșnic. Și dacă cheltui și nu pui la loc, se termină foarte repede. Dacă i-ar fi spus altcineva aceste lucruri n-ar fi crezut, dar a ajuns să se convingă personal. Viața nu-i distracție, ci un dar de la Dumnezeu și trebuie trăită cu responsabilitate. Înțelept este omul care ține cont de „legile vieții”, iar cel ce nu ține cont de nici o poruncă, dă dovadă de nebulie și mândrie. Viața nemiloasă pe care a ajuns să o trăiască, l-a obligat pe fiul risipitor să-și vină în fire și să se pocăiască. Orice pocăință adevărată trebuie să înceapă cu o schimbare a gândirii. Trebuie să gândim corect, inspirați de Duhul Sfânt și nu de cel rău. Fiul risipitor l-a văzut pe tatăl lui pentru prima dată într-o altă lumină. → → →

A ajuns să-l aprecieze pentru ce este el, pentru ce face și pentru cum administrează lucrurile. Chiar se pare că i-a fost dor de tatăl lui. Ce bine este când ai sub cer cui spune: *tată!* Fiul risipitor s-a văzut și pe sine altfel. Acum nu se mai simte la el niciun strop de mândrie. Nu-i mai place „independența”, dimpotrivă, ar vrea să fie dependent de tatăl lui. Nu mai are pretenții și nici ambiții păcătoase. Are pe el niște zdrențe, care vorbeau despre cine era el. Iar locul unde a ajuns este cel mai degradant: păzirea porcilor. Fiecare om care se pocăiește cu adevărat, trebuie să vadă păcatul așa cum îl vede Dumnezeu. Până nu ajungem să înțelegem urâciunea păcatului și sfințenia lui Dumnezeu, nu ne putem pocăi cu adevărat. Dacă păcatul n-ar fi fost așa de grav, Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu trebuia să se răstignească, să moară și să învie a treia zi. Păcatul nu înseamnă numai călcarea unei porunci divine, ci nesocotirea iubirii lui Dumnezeu. Căderea fiului risipitor a început în momentul în care el a spus „*tată, dă-mi*”. Dar reabilitarea lui a început în momentul în care el a spus „*tată, fă-mă*”. La început a vrut să aibă ceva, acum este mulțumit să fie ceva, dar să fie în casa tatălui său. Tot ce a făcut fiul risipitor a fost important, dar ce a făcut tatăl lui este și mai important. Dacă tatăl nu ar fi făcut nimic, am fi avut „*religia efortului omenesc fără Dumnezeu*”, și fără nici o speranță. Cum de l-a văzut încă de departe? Îl aștepta de multă vreme să-și vină în fire și să se întoarcă înapoi acasă. Toți păcătoșii și fiii risipitori ar trebui să știe că sunt așteptați să se întoarcă acasă. Iar când vor pleca spre „casă”, vor constata că Tatăl aleargă înaintea lor și îi îmbrățișează. Deși el nu merita nimic, tatăl îl face nu după meritul lui, ci după bunătatea sa. Deși fiul risipitor recunoaște că nu mai este vrednic să se numească fiu și s-ar mulțumi să fie argat, tatăl îl numește „*acest fiu al meu*”. Este adevărat că a fost pierdut, dar s-a găsit, a fost mort în păcat, dar a înviat. Și unde este înviere, există nădejde chiar și dincolo de mormânt. Veselia a început în casa Tatălui, pentru că fiul pierdut s-a întors acasă. Dar fiul cel mare n-a văzut cu ochi buni nici întoarcerea fratelui său, pe care nici nu-l mai consideră frate și nici veselia tatălui său. Gândind la atitudinea fratelui mai mare, să ne amintim de farisei și de cărturari. Cum priveau ei pocăința unui om? Cârteau, exact ca fiul cel mare. Fiul cel mai tânăr s-a pierdut afară din casă, iar cel mare era pierdut în casă. Și ce este mai rău, nu știa că este pierdut. Orice om care nu este mulțumit de felul în care lucrează Dumnezeu este pierdut și are nevoie de pocăință. Orice hotărâre bună trebuie dusă la îndeplinire. Orice pocăință sinceră și profundă va fi acceptată, binecuvântată și va produce bucurie sfinților. Omul care nu vede la el nici un rău este periculos. Domnul Iisus Hristos a venit pentru păcătoși, a murit și a înviat pentru ei și îi primește pe cei ce vin la El. Îi primește așa cum sunt, dar nu-i lasă să rămână așa cum sunt. Mântuitorul îi schimbă total și pe dinăuntru și pe dinafară.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Cum se numesc poruncile privitoare la îndatoririle credincioșilor față de Biserică și câte sunt?

Răspuns: Se numesc porunci bisericești și sunt nouă.

Întrebare: Care este prima poruncă bisericească?

Răspuns: Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: Această porunca tâlcuiește porunca a patra dumnezeiască, arătând felul în care sunt datori creștinii să prăznuiască zilele de sărbătoare. Ea cere creștinului să se roage lui Dumnezeu, precum spune Sfântul Apostol Pavel: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5, 17), fiindcă rugăciunea este mijlocul cel mai potrivit de a înfățișa înaintea lui Dumnezeu gândurile și simțămintele religioase, de a-l mulțumi pentru binefacerile primite și a-l cere ajutorul pentru diferitele trebuințe cinstite ale vieții. Rugăciunea să fie făcută cu înfrângerea inimii și cu smerenie, căci „Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi” (Psalm 50, 18). Fără smerenie nu este cu putință adevărata credință creștină, iar fără credință nu este cu putință a plăcea lui Dumnezeu. Porunca aceasta îl îndatorează pe creștin la rugăciune zilnică, iar în zilele de sărbătoare, să ia parte la sfintele slujbe rânduite de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă.

Întrebare: Care este a doua poruncă bisericească?

Răspuns: Să ținem toate posturile de peste an.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: Porunca postului o găsim în Sfânta Scriptură. Timpul pentru îndeplinirea acestei îndatoriri îl hotărăște însă Biserica, prin porunca aceasta. Postul este mijloc potrivit pentru înfrânarea poftelor rele, pentru biruirea ispitelor și păcatelor, precum și pentru stăruirea în rugăciunea curată. Folosul postului este propășirea în virtute.

Întrebare: Care este a treia poruncă bisericească?

Răspuns: Să cinstim pe slujitorii bisericești.

Întrebare: Ce învață această poruncă?

Răspuns: Această poruncă învață că este datoria creștinului a da cinstire celor ce fac parte din starea preoțească, deoarece aceștia sunt slujitori ai sfințelor altare, propovăduitori ai cuvântului dumnezeiesc și rugători către Dumnezeu. Îndeosebi se cuvine această cinstire duhovnicului, care-l povățuiește pe creștin în scaunul Sfintei Spovedanii și care, cu puterea primită de la Dumnezeu, îi dă dezlegare de păcate. Sfântul Apostol Pavel spune: „Vă mai rugăm, fraților, să cinstiți pe cei ce se ostenesc între voi, care sunt mai-marii voștri în Domnul și vă povățuiesc; și pentru lucrarea lor, să-i socotiți pe ei vrednici de dragoste prisositoare” (1 Tesaloniceni 5,12-13) și „Ascultați pe mai-marii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre” (Evrei 13, 17). „Preoții, care își țin bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinstire, mai ales cei care se ostenesc cu cuvântul și cu învățătura” (1 Timotei 5, 17).

Întrebare: Care este a patra poruncă bisericească?

Răspuns: Să ne spovedim și să ne împărtășim în fiecare dintre cele patru posturi mari de peste an. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 7 februarie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 9 februarie	17 ⁰⁰	Sfântul Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 10 februarie	7 ⁰⁰ - 9 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
		Pomenirea morților -Moșii de iarnă
	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 11 februarie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Fetița și cărturarii

O ceată de învățați s-au strâns odată la o discuție despre Dumnezeu. Unii spuneau una, alții alta și nu se puteau înțelege asupra întrebării dacă este Dumnezeu și cum este Dumnezeu. Unul din ei zicea că nu există Dumnezeu; copilul când se naște nu are credință, numai părinții i-o apasă cu de-a sila în adâncul inimii sale. Atunci un altul zise: „Să aducem aici un copil, să vedem cum i s-a întipărit credința în adâncul inimii”. Aduseră o fetiță și o întrebară ce știe ea despre Dumnezeu și cum își închipuie ea pe Dumnezeu. Atunci fetița, desfăcându-și hăinuța, grăi astfel: „Eu cred că Dumnezeu este atât de mare încât nu-l pot cuprinde cerul și pământul, dar pe de altă parte este atât de mic încât încapă aici, în inimioara mea”. Învățații au rămas rușinați de acest minunat răspuns și au priceput și ei că Dumnezeu nu se poate afla prin socoteli omenești, ci numai prin credință.

Două bancnote

Bancnota de un leu și bancnota de cinci sute de lei se întâlnesc: „Și... ce-ai mai făcut?” întreabă cea de 1 leu. „Eh, prin cazinouri, am fost și într-o croazieră pe Dunăre, m-am plimbat apoi prin mall-urile din București, am fost și prin provincie la Pietroasele, am fost și pe la munte. Dar tu, care mai e viața ta?”. „Mmm, cele obișnuite... biserica, biserica, biserica...”

Astăzi... nu...

Vine tatăl acasă și își găsește cei 3 copilași încă îmbrăcați în pijamale, jucându-se în noroi, iar prin curte erau împrăștiat peste tot, cutii de carton și hârtie de împachetat. Portiera mașinii soției sale era deschisă, la fel și ușa de la casă și nici urmă de câine. Intră în casă unde găsește o dezordine și mai mare. O lampă era spartă, vopsea împrăștiată pe pereți. În living, televizorul urla foarte tare pe desene animate, pe jos erau jucării și haine. În bucătărie chiuveta era plină cu vase, mâncare era împrăștiată pe masă, ușa frigiderului larg deschisă, mâncarea câinelui împrăștiată peste tot; pe podea, sub masă un pahar spart. Urcă scările în grabă calcând peste jucării și haine, căutându-și nevasta. De sub ușa de la baie ieșea apă. Intrând găsește prosoape ude, kilometri de hârtie igienică înșirați pe jos și pastă de dinți aplicată pe oglindă și pereți. În dormitor își găsește soția în pat, cu părul pe bigudiuri, citind o carte. Ea s-a uitat la el și a zâmbit întrebând cum a fost ziua. El s-a uitat mirat la ea și a întreat: „Ce s-a întâmplat azi aici?”. Ea a zâmbit din nou și i-a răspuns: „Știi cum în fiecare zi te întorceai acasă și mă întrebai ce am făcut eu toată ziua?”. „Da!” răspunse soțul. Atunci soția a zis: „Astăzi te-ai convins ce trebuie făcut toată ziua și ce făceam eu toată ziua”.

